A°. 1843. N°. 146.

# ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is f 5 per drie maanden.

**WOENSDAG 26 JULI.**

De prijs der Advertentiën is, van een tot vier regels f 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

## Buitenlandsche berigten.

### GRIEKENLAND.

Wij hebben dagbladen uit Athene tot den 29sten junij ontvangen. In den toestand des lands was niets van belang veranderd. De noodzakelijkheid der radicale bezuinigingen in het budget wordt ook door de oppositie erkend, en het volk tot geduld aangemaand, hoezeer het zich beklaagt, dat ook familien daaronder lijden moeten, welke groote verdiensten in den vrijheids-oorlog verworven hebben. Over het algemeen stelt men vertrouwen in de beschermende mogendheden, slechts voegt men er den wensch bij, dat zij naauwkeurige kennis mogen nemen van de ware behoeften des lands. Merkwaardig is hetgeen deze bladen melden van eene christelijke beweging, welke in Turkijë plaats vindt. In Anatolia is een Derwisch opgestaan, die met luide stemme verkondigt, dat *Christus* de ware God is, welke komen zal, om te oordeelen over levenden en dooden. Reeds in het vorige jaar was een soortgelijk prediker ter dood veroordeeld. Er moeten thans een groot aantal Derwischen, meest van de sekte van *Ali*, in Turkijë zijn, welke zich Kalenderiden en aanhangers van *Christus* noemen, bij de Muzelmannen in aanzien staan, en op vele plaatsen zelfs voor heiligen gelden. Onder zulke omstandigheden heeft Griekenland niets van de Porte te vreezen, al maakt zij ook groote krijgstoerustingen in het vooruitzigt, zoo als de Turken zelve bekennen, dat in Griekenland onlusten zullen uitbarsten. (*A. A. Z.*)

### RUSLAND.

Uit Petersburg wordt gemeld, dat de voor eenigen tijd tot de Anglicaansche kerk overgegane vorstin *Gortschakow*, welke in het verleden jaar lang te Parijs vertoefde, in Petersburg op hoog bevel aan de opvoeding harer kinderen ontrukt is, en hare kinderen in een Grieksch klooster gebragt zijn. Op hare voorstellingen kreeg zij ten antwoord: dat het haar niet veroorloofd kon worden hare kinderen in eene andere dan de staatsgodsdienst op te voeden; bovendien werd haar de ontevredenheid des keizers te kennen gegeven, daar men nimmer dulden zou, dat de Oud-Russische hooge adel den schoot der Grieksche kerk verlate. De vorstin leeft thans in Petersburg, — afgezonderd, en gemeden als onder kerkelijken ban.

### OOSTENRIJK.

*Weenen*, 17 *juli*. Baron *von Lieven* heeft zijne reis naar Servië reeds voortgezet. Intusschen blijkt uit mondelinge verklaringen van hem, dat de opgaven omtrent de nieuw besloten veranderingen in Servië, een weinig overdreven waren. Wel is waar bestaat er geen twijfel dat keizer *Nicolaas* aan de handelwijze bij de jongste vorsten-verkiezing zijne goedkeuring niet hecht; maar, niettemin, schijnt men, voor de rust der natie eene nieuwe verkiezing te willen vermijden, en het doel der herhaalde zending van *von Lieven* zou zich bepalen, om de verwijdering der bekende hoofden van de omwenteling, *Wutschitsch* en *Petronewitsch* tot iederen prijs te bewerken, hetgeen trouwens door velen als het zekerste middel wordt beschouwd, om den val van den nieuwen vorst voor te bereiden, en dus als eene eerste stap tot eene volgende nieuwe verkiezing. (*K. Z.*)

### PRUISSEN.

Een Berlijnsch blad, voor handel en industrie, deelt een nieuw zeer doelmatig middel mede om het hollen van paarden te beletten. Zekere heer *Leulette* beweert, dat men wagenpaarden, welk dit gebrek hebben, daarvan afhouden kan, dat men hen om den hals, digt bij het hoofd, een lederen halsband of strop omdoet. Deze wordt boven op het hoofd bevestigd; een sterke riem gaat eerst door eenen ring, die zich aan den strop bevindt, dan door eenen tweeden naar den wagen om eene spil, welke aan den wagen is aangebragt en dient om met meer kracht en gemak den riem te kunnen toehalen. Op deze wijze worden de luchtpijpen der paarden toegeknepen, naar verkiezing van den rijder, en het paard moet stilstaan of stikken. Daarbij heeft de ondervinding geleerd, dat de paarden, als men hun het ademhalen door zulk eene toeknijping der luchtpijpen moeijelijk maakt, altijd eerst blijven stilstaan, voor zij nedervallen. Het voorgestelde middel van den heer *Leulette* is dus zeer doelmatig, zoo als de uitslag meermalen geleerd heeft.

*Koblentz*, 20 *juli*. Den 24sten dezer zal eene vreesselijke misdaad hier voor de assises ter behandeling komen. De eigen vader en de tweede moeder van een kind zijn, namelijk, beschuldigd, dit door vreesselijke mishandelingen en geheele onthouding van voedsel vermoord te hebben. Deze onmenschen zou het opgesloten en uitgehongerde kind, om het ongelukkige slagtoffer een smartelijker en zekerder einde te bereiden, een stuk brood en een lepel soep voor den mond hebben gehouden, om door de reuk der spijzen eene hevige begeerte naar dezelve bij het kind op te wekken, en als het er naar happen wilde, het voedsel snel weder genomen hebben. Toen het kind, weinige oogenblikken voor deszelfs dood, om een stuk brood smeekte, moeten zij het zelfs geweigerd hebben. De ligchamelijke mishandelingen moeten zoo verregaande geweest zijn, dat, naar de verklaring der met het onderzoek belaste artsen, het geheele ligchaam des kinds slechts eene wonde vertoonde. Deze gruweldaad is in het distrikt Adenau gepleegd, en men vraagt met regt, hoe in onzen staat, bij eenige oplettendheid der politie, zoo iets kon plaats vinden? De uitslag der teregtstelling zullen wij mededeelen.

### ENGELAND.

*Londen*, 21 *juli*. Bij eene der jongste vergaderingen, door de Iersche anti-unionisten gehouden, is onder anderen door den heer *O'Reilly* geklaagd geworden, dat de Engelsche groote land-eigenaren tot den maatregel komen, om alle voorstanders van de herroeping der unie, die zich in hunne dienst bevinden, daaruit te ontslaan en alzoo tot broodgebrek te brengen; zoo, onder anderen, had lord *Donoughmore* onlangs vijftien zoodanige arbeiders uit zijne dienst gezonden. Het antwoord van *O'Connell* hierop is geweest:

» De zaak is ongelukkig maar al te waar; nergens dan in Ierland ziet men zulk eene dwingelandij; maar lord *Donoughmore* is hetgene *Cobett* plagt te noemen *een groot-arme van den staat*, dat is de erfgenaam van een' man, die, door magt van laag- en lastigheden bij het gouvernement, gewaadigd heeft, met onmetelijke schatten bijeen te zamelen. *George III* vroeg eens aan lord *Townsend*, hoeveel het gouvernement al wel gegeven had aan zekeren *Hely Hutchinson*, die thans nog meer van hem bedelde; het antwoord was: Sire, ik zal u in weinige woorden zeggen, wat die man is; Schenk hem Engeland, Schotland en Ierland in vollen eigendom, dan zal hij u het eiland Man nog op den koop toe vragen, om er kool te planten." Lord *Donoughmore* is de afstammeling van zulk eene familie.

*Londen*, 22 *juli*. Prins *Albert* heeft zich woensdag naar Bristol begeven, om getuige te zijn van het van stapel loopen der ijzeren stoomboot *Great-Britain*. De ontvangst van den gemaal der koningin is allerluisterrijkst geweest. In een smaakvol versierd paveljoen, nabij de werf opgerigt, werd hem van stadswege een prachtig banket aangeboden. Een ander paveljoen, in den vorm van een tempel, was op de werf zelve opgeslagen, om van daar het grootsche schouwspel te kunnen zien. Niet minder dan zestig duizend menschen waren van alle kanten zamengevloeid. Het stoomschip is welligt het grootste vaartuig, dat nog ooit ergens gebouwd is, heeft eene lengte van 322, eene diepte van 32, en meet op zijne grootste breedte ruim 50 Engelsche voeten. Het bevat 22 vertrekken met één bed, en 113 met 2 bedden, zoodat 248 passagiers aldaar eene afzonderlijke slaapplaats kunnen vinden, terwijl nog bovendien slaapplaatsen voor 120 man der equipage, machinisten, stokers enz. voorhanden zijn. De ruimte op het dek is zoo uitgebreid dat, naar het oordeel van deskundigen, 4000 man troepen daarop zouden kunnen manoeuvreren. De *Great Britain* is voor de vaart naar New-York bestemd.

Men heeft bij deze gelegenheid het aanmerkelijk verschil niet onopgemerkt gelaten, tusschen de ontvangst van den gemaal der tegenwoordige koningin te Bristol, en die van prins *George* van Denemarken, gemaal van koningin *Anna*, nu ongeveer anderhalve eeuw geleden. Toenmaals toch was in die stad nog zoo weinig gelegenheid om vorstelijke personen waardiglijk te onthalen, dat zekere *Duddlestone* tot den adelstand werd verheven, omdat hij de eenige was, die genoemden prins, tijdens een bezoek te Bristol, bij zich ter tafel durfde noodigen, ofschoon de geheele maaltijd uit gebraden vleesch, podding en eigen gebrouwen bier bestond.

— Ook in andere steden bepalen de ontevredenen zich niet langer bij zoogenaamden wettigen toestand, maar dreigen tot geweld over te slaan. Aan de poorten van Limerick zijn reeds een- en andermaal plakkaten, met het opschrift *herroeping der Unie, of bloed!* gevonden. De militaire voorzorgen van regeringswege worden dan ook dagelijks ernstiger.

### FRANKRIJK.

*Telegrafische depêches:*

*Madrid*, 18 *juli*. In den afgeloopen nacht is *Narvaez* met al zijne troepen tegen *Zurbano* en *Seoane* op Torrejon aangerukt.

*Aspiroz*, die gisteren tegen *Enna* op Aranjuez was aangerukt, komt op dit oogenblik terug.

*Bayonne* 20 *juli*. De Asturiën zijn geïnsurgeerd, al de steden in de nabijheid van Oviedo hebben zich voor den opstand verklaard. Te Oviedo en te Gyon is alles volkomen rustig.

*Parijs*, 23 *juli*. *Telegrafische depêche:*

*Perpignan*, 21 *juli*. De generaal *Concha*, den 13den te Grenada aangekomen, is denzelfden dag van daar vertrokken, om zich met de kolonne van 4000 man van den brigade-generaal *Fernandez* te vereenigen en op Sevilie aan te rukken. — De uit Cadix uitgerukte artillerie, om zich met *van Halen* te vereenigen, heeft zich onder weg voor den opstand verklaard. De regering van Cadix heeft de zeelieden, die te Caraca geïnsurgeerd waren, in hechtenis doen nemen. De nationale garde van Cadix nam de dienst der plaats waar. De aldaar aanwezige officieren des legers hebben zich bij de insurgenten gevoegd. Den 18den hield men zich te Valencia met het organiseren van vrijwilligers bezig.

## Binnenlandsche berigten.

*Arnhem*, 24 *juni*. Het *Journal du Limbourg* bevat het volgende stuk:

»De heer MR. WILLEM SASSEN heeft ons het adres medegedeeld, hetwelk ZEd. Gestr. aan de provinciale staten heeft ingediend, onder geleide van den volgenden brief:

*Mijnheer de redacteur!*

Ik heb de eer UEd. het adres toe te zenden, hetwelke ik aan de provinciale staten, ter verkrijging van openbaarheid der zittingen, heb ingediend; gelieve aan hetzelve eene plaats in uw blad te verleenen.

Het verslag, door UEd. gegeven, omtrent de wijze, waarop de leden der staten mijn adres zouden ontvangen hebben, schijnt mij toe onjuist te zijn. Vóór ik mijn adres inleverde, had ik mij verzekerd, dat een groot aantal leden gunstig gezind waren voor de openbaarheid, en dat zij dezelve verlangden. Het komt mij dus onmogelijk voor, dat men hetzelve eenstemmig verworpen heeft, zoo als UEd. schijnt aan te nemen (1).

Ik heb de eer, enz. W. SASSEN.

---

De ondergeteekende, advokaat te Maastricht, neemt de vrijheid met verschuldigden eerbied aan U. E. G. A. het volgende voor te stellen:

De openbaarheid der handelingen en der beraadslagingen, betreffende de belangen der natie, door de vertegenwoordigers des volks, maakt een wezenlijk doel uit van den constitutionelen regeringsvorm, en zonder die openbaarheid zal die regeringsvorm nimmer volmaakt zijn. Zij is de zekerste waarborg tegen misbruiken; zij belet den vertegenwoordiger zijne kommittenten te misleiden, of misbruik te maken van zijne magt ten koste des volks; zij bewaart de financiën van den staat voor misbruiken en verkwisting, waaraan dezelve slechts al te dikwijls zijn bloot gesteld. Daarom is, in alle landen waar de staatsvormen goed geregeld zijn, de openbaarheid der vergaderingen, in welke de belangen der natie behandeld worden, een der punten, welke het uitdrukkelijkst zijn vastgesteld. In Frankrijk en bij onze naburen, de Belgen, is die openbaarheid ten stelligste door de grondwet geboden. En zelfs ten onzent schrijft de grondwet in artikel 109 de openbaarheid voor de zittingen der Tweede Kamer van de Staten-Generaal voor.

De ondergeteekende weet zeer wel, dat dit artikel 109 onzer grondwet, slechts van de zittingen der Tweede Kamer spreekt, en dat daarin niets vermeld wordt van de wijze, waarop de zittingen der provinciale staten moeten gehouden worden; — maar, kan men uit het stilzwijgen der grondwet over dit punt opmaken, dat de beraadslagingen der provinciale staten in het geheim moeten geschieden, en hunne zittingen met gesloten deuren moeten plaats vinden?

Naar den geest der thans vigerende wetten, — welke de grootst mogelijke openbaarheid in alles, zelfs in de regtspleging voorschrijven, — heeft men alle redenen om aan te nemen, wel verre van het stilzwijgen der grondwet ten gunste der geheime zittingen uit te leggen, dat de wetgever ten opzigte der provinciale staten dezelfde bedoeling gehad heeft, als ten opzigte der Tweede Kamer van de Staten-Generaal. Daar onze grondwet de openbaarheid voor de hoogste beraadslagende vergadering des lands voorschrijft, kan men met veiligheid aannemen, dat zij dit nog veeleer voor de provinciale staten zou bepaald hebben, indien zij niet grootendeels de beschikking deswege aan de reglementen dier ligchamen had overgelaten. Hieruit volgt noodwendig, dat de leden der provinciale staten het beginsel der grondwet, welke de openbaarheid huldigt, miskennen, wanneer zij hunne handelingen bij voortduring geheim willen houden.

Een beraadslagend ligchaam zonder openbaarheid is een *nonsens* in een' constitutionelen regeringsvorm; het is eene wezenlijke anomalie.

De ondergeteekende, even als velen zijner medeburgers, betreurt het, dat in weerwil dezer beginselen de zittingen der staten onzer provincie in het geheim beraadslagen over de belangen, die hun zijn toevertrouwd. Het is om deze reden, dat hij de vrijheid neemt, zich tot U. E. G. A. te wenden, om, voor zoo veel hij kan, mede te werken, tot wegruiming van dit bezwaar.

Niet, dat adressant zou wanen, dat de belangen der provincie aan geene genoegzaam bekwame handen zijn toevertrouwd, — verre is van hem dit denkbeeld; hij beschouwt de mannen, die de zaken der provincie besturen, voor te verlicht en te bekwaam, dan dat hij uit dien hoofde zou wenschen eene verandering in den staat van zaken te zien ingevoerd; — maar in zijne hoedanigheid van verdediger, heeft hij steeds het algemeene welzijn voornamelijk in het oog, en ziedaar de eenige reden, welke hem noopt, om den stap te wagen, dien hij heden doet.

Gedurende zijn verblijf alhier heeft adressant de belangen en wenschen der bewoners dezer provincie zoodanig tot de zijne gemaakt, dat hij met den grootsten ijver iedere gelegenheid, welke zich aanbiedt, aangrijpt, om de belangen voor te staan der bevolking, van welke hij thans een deel uitmaakt. Door het tegenwoordig adres meent hij aan zijne medeburgers eene ware dienst te bewijzen, en dit is de eenige reden, waarom hij de vrijheid neemt hetzelve aan UEd. Groot Achtbaren te rigten.

Adressant maakt te minder zwarigheid om den tegenwoordigen stap te wagen, daar hij weet, dat de groote meerderheid der provinciale staten niets liever verlangt, dan in het openbaar hunnen ijver voor het welzijn van hun land te toonen.

Het staat in uwe magt, mijne heeren, gij, die sedert tien jaren de weldaden der openbaarheid hebt kunnen leeren waarderen — het staat in uwe magt, zeg ik, dezelve voor altijd te herstellen. De staten van geene provincie zijn beter in staat, om te beoordeelen, hoe heilzaam die openbaarheid is. De staten van geene provincie hebben meer rede, om dezelve vurig te wenschen.

Het is dus uw pligt, mijne heeren, om zoodanige maatregelen te nemen, dat uwe beraadslagingen en handelingen voor het oog uwer kommittenten geschieden; te meer, daar de grondwet, verre van zich daartegen te verzetten, integendeel openbaarheid voorschrijft.

Het is de pligt van een vertegenwoordiger des volks, om de digte wolken te verdrijven, welke de diensten omhullen en bedekken die hij aan het land bewijst. Het is in het belang des vertegenwoordigers te zorgen, dat alles wat hij verrigte, door zijne kommittenten gekend worde; hij moet wenschen, dat iedere dwaling omtrent zijne bedoelingen geweerd worde, dat iedere verkeerde uitlegging zijner handelingen onmogelijk worde gemaakt.

Het kan voor een vertegenwoordiger niet dan aangenaam zijn, de verschillende gevoelens en meeningen van verlichte menschen, omtrent een of ander punt van beraadslaging te vernemen, en niets is meer geschikt, om de mededeeling daarvan op te wekken, dan de openbaarheid der beraadslaging. De ondergeteekende meent, dat die openbaarheid zelfs noodzakelijk is, wanneer er, zoo als thans, ontwerpen en reglementen in beraadslaging zijn, welke juridische en medicinale kennis vereischen, voor dewelke het wenschelijk zou zijn te gevoelens der regtsgeleerden en doctoren te kennen.

Adressant hoopt, dat de staten der provincie, al het gewigtige hunner roeping gevoelende, zich met zijn voorstel zullen vereenigen, en voortaan gaarne zullen toelaten, dat hunne handelingen door hunne kommittenten worden gevolgd en beoordeeld. Hij twijfelt niet, of UEd. Achtbare zult het voorbeeld van eenige uwer ambtgenooten in andere deelen des lands volgen, en zelfs nog eene grootere openbaarheid toestaan. Adressant twijfelt te minder aan uwe goedkeuring, daar hij tot verlichte en vrijzinnige mannen spreekt, welke even vurig als hij het welzijn des vaderlands beoogen.

In deze hoop en overtuiging, meent adressant de middelen te moeten aanwijzen door welke men het voorgestelde doel kan geraken. Het eenvoudigste middel zou ongetwijfeld zijn, de deuren der vergadering voor het publiek te openen, en bij de sluiting van iedere zitting, het onderwerp der volgende zitting mede te deelen.

Het tweede middel zou hierin bestaan om de dagbladschrijvers, in eene bijzondere tribune, tot de vergaderingen toe te laten. En, eindelijk, het derde middel, dat tevens het zekerste zijn zou, en de staten zoowel als het publiek voor iedere onnauwkeurigheid zou vrijwaren, — bestaat hierin, om voor uwe zittingen een bezoldigd redacteur aan te stellen, vreemd aan allen invloed, welke verpligt zou zijn, een naauwkeurig verslag van het verhandelde op te maken, en de verschillende gevoelens der leden op te teekenen, welk verslag den volgenden dag in het provinciale bl[ad] zou worden geplaatst.

Zoodanig redacteur zou hoogstens eene bezoldigin[g] van 150 gulden per jaar kunnen genieten, daar zijn[e] diensten slechts gedurende eenige dagen des jaars ge[vorderd] worden. Door het doen drukken uwer be[raadslagingen], zou ieder in staat worden gesteld o[m] te weten, wat er in uwe vergaderingen voorvalt, zo[o] dat de openbaarheid dan werkelijk bestaan zou, zon[der] de minste stoornis in de vergadering te veroor[zaken].

Adressant meent zijn' pligt volbragt en de ge[schiktste] middelen te hebben aangetoond, om to[t] het gewenschte doel van openbaarheid te geraken. H[ij] vertrouwt, dat zijn voorstel niet geheel onwaardig i[s] om overwogen te worden. Adressant verzoekt U. E. G. A. dus eerbiediglijk dit zijn voorstel te willen o[n]derzoeken, en, overeenkomstig hetzelve, een beslu[it] te nemen — of wel zoodanige andere maatregelen [te] nemen, als U. E. G. A. in het belang der openbaa[r]heid dienstig oordeelt.

(1) In weerwil der verzekering aan den heer mr. Sassen gegeven, dat vele leden der staten de openbaarheid der zittingen verlangden, kunnen wij instaan voor de juistheid van de door ons opgegeven wijze, waarop zijn adres ontvangen is. Eenige leden waren niet in de zitting tegenwoordig, maar onder hen, die er waren, was er geen enkele, die zich het minste er tegen verzette, dat men tot de orde van dag overging; niemand heeft zelfs geprotesteerd tegen het gemor, en de teekenen van afkeuring, waarmede zijne petitie ontvangen werd.

## Ingezonden stukken.

### Verkeerde denkbeelden omtrent het wa[pen] der kavallerie, van den »*oud soldaat*" en van het *Handelsblad*.

In de nadere ontwikkeling van den *oud soldaa[t]* oppert de geëerde schrijver weder eenige denkbeelde[n] omtrent het wapen der kavallerie, welke wij ni[et] geheel met ZEd. kunnen instemmen.

1o. »Dat in ons land de kavallerie minder snelhe[id] »heeft dan de infanterie. Zie daar eene stelling, wel[ke] »wij gaarne nader wenschten ontwikkeld te zien."

Dat de kavallerie op sommige punten niet als ka[]vallerie kan gebruikt worden, willen wij gaarne m[et] den schrijver instemmen; maar heeft men in ande[re] landen ook niet dergelijke punten? zoo ja, dan hee[ft] de kavallerie ook daar minder snelheid.

Op die plaatsen, waar de kavallerie gebruikt ka[n] worden, zal dezelve toch wel meer snelheid dan [de] infanterie hebben.

2o. »Het voornemen om de dragonders te voet [te] »leeren vechten, wordt door de bekwaamste officiere[n] »der kavallerie afgekeurd."

Indien men hierdoor verstaat de kavallerie even a[ls] infanterie te doen exerceren, en regelmatige vuren [te] leeren, dan heeft de geachte schrijver volkomen gelij[k].

Doch zulk eene dwaasheid is en kan de bedoeling niet zijn.

De bedoeling is slechts om de dragonders vlug [te] leeren op- en afzitten, en eene engte als tirailleurs [te] verdedigen of aan te vallen; — hiervan heeft m[en] menig voorbeeld in den oorlog, en dit wordt zelfs a[an] de Duitsche ligte kavallerie geleerd.

3o. »En dat in allen gevalle de wijze van uitvoe[]»ren geheel verkeerd is, als zijnde de korte karabij[n] »als vuurwapen tegen infanterie, een allerellendig[st] »wapen."

Om zich in een vuurgevecht met infanterie, e[] als infanterie tegen infanterie in te laten, dit is [de] zaak weder uit een geheel verkeerd punt beschou[]wen. Dit is ook het doel niet. De dragonders m[oe]ten slechts een defilée zoo lang verdedigen, totdat [de] infanterie aankomt. — Blijft nu de vijand op een[en] grooten afstand vuren tegen bedekt en verspreid sta[ande] de troepen, dan kunnen zij lang vuren eer zij [het] defilée hebben; naderen zij, dan kan men met [de] korte karabijnen nog zeer veel afbreuk doen; op [] passen kan men nog een mensch er mede dood[en], doch de trefkans is gering.

Evenwel is onze karabijn gebrekkig, dit moe[ten] wij met den *oud soldaat* instemmen. Men heeft [] ook wel ingezien, en men wil dien ten gevolge [de] kavallerie beter vuurwapens geven. Men heeft [] verhaald, dat de kavallerie karabijns zoude beko[men], waarop men den sabel zoude kunnen plaatsen, [] als de jagers de hartsvangers op de buksen. W[ij] [ho]pen echter voor het belang van de kavallerie en [den] goeden naam van onzen minister van oorlog, dat [] slechts een sprookje is.

Zoo iets zoude alleen voldoende zijn, om den n[aam] van den insteller of uitvinder van zulk een wanw[] te vereeuwigen.

Geeft men de kavallerie een getrokken ka[] van de lengte der tegenwoordige karabijnen, [] zoude dit zeer voldoende zijn. Daar dit wape[n] nimmer zoo veel van het vuren gebruik maakt, [] men dezelve ligt genoeg maken.

Op pag. 22 regt de geachte, doch zeer onervaren kavallerie-schrijver, dat men tot *grooter nut* de 6 regimenten kavallerie in 3 veranderen moest. Zeker zoude het veel zuiniger zijn, maar nog zuiniger als men er één regiment van 24 escadrons van maakte met één hoofd-officier.

De schrijver schijnt met het beheer van een kavallerie-regiment weinig bekend te zijn, om dezelve op 8 eskadrons te willen brengen.

Zes eskadrons wordt thans als het maximum beschouwd.

De bezigheden van den kolonel zijn thans, niettegenstaande hij aan den leiband gaat, zoo menigvuldig door al die schrijverijen, welke sedert een paar jaren verschrikkelijk toegenomen hebben, (omdat niemand meer vertrouwd wordt, iets uit eigen beweging te doen) dat er geen tijd hoegenaamd meer overschiet, om goed met de instructie, en het wezenlijke der dienst te kunnen bemoeijen.

Een regiment, op 6 eskadrons gebragt, met 3 hoofd-officieren en 6 ritmeesters, is eene zeer doelmatige inrigting, en zoo zuinig mogelijk, wil men niet door gebrek aan toezigt de kavallerie verwaarloosd zien.

Op pag. 23 noemt de schrijver de miliciens voor 3 maanden bij de kavallerie op te roepen, *eene dwaasheid*; bleef het daar maar bij. Het is onnoodig geld verspillen, onder-officieren plagen, paarden bederven en de instructie van anderen vertragen. Werden ze nu maar alleen opgeroepen om stal- en kazerne-dienst te doen, gedurende de zomer exercitiën, — dan zoude men nog kunnen zeggen dat zij ergens goed voor waren.

Op dezelfde pag. maakt de schrijver eene vergelijking tusschen de kavallerie- en infanterie-officieren. Wij willen Z. Ed. alleen doen opmerken, dat men bij de kavallerie meer officieren en onder-officieren moet hebben dan bij de infantrie, — het toezigt gaat over man en paard.

In het *Handelsblad* van 29 Junij leest men ook weder over bezuinigingen.

In no. 8 wordt gezegd, dat men de escadrons op 80 paarden moest brengen, en dat deze maatregel door vaderlandslievende en kundige officieren goed geoordeeld werd.

Dat deze officieren veel vaderlandsliefde hebben, willen wij geenzins betwisten; maar daarentegen gelooven wij, dat zij al bitter weinig verstand van kavallerie hebben, om de escadrons op 80 paarden te brengen.

Het is algemeen erkend, dat een escadron, om in het veld te treden, niet minder dan 120 paarden sterk moet zijn; — men zoude dan maar niet meer of minder als 40 paarden bij ieder escadron moeten aanschaffen; en daar het aankoopen, gewennen aan marscheren en het afrigten niet altijd per stoom kan gaan, zoude onze kavallerie er ellendig uitzien, als zij voor den vijand kwam.

Verbeeld u een escadron kavallerie, waarvan de helft op slecht afgerigte paarden gezeten is! Wij wisten waarlijk niet, dat men zulke groote kavallerie-geniën in ons land had. En zoo iets wordt dan nog goedgekeurd door een oud militair, in zijne aanmerkingen op dit stuk!

In no. 12 zegt de schrijver: *paarden kan men almissen*. Voorzeker, wat zoude de kavallerie ook met paarden doen. Kavallerie zonder paarden kost ook veel minder.

Wij laten de beoordeeling van zulk een gezegde aan den bescheiden lezer over.

Wij hopen, dat de leden van onze Staten-Generaal naar zulke praatjes geen gehoor zullen leenen, en de bezuinigingen der kavallerie niet in de manschappen en paarden zoeken.

Als een van de redenen geeft de schrijver op, dat er bij enkele regimenten manschappen tekort komen. Dit bewijst alleen onze gebrekkige wijze van werving en de weinige aanmoediging, die er bestaat om ruiters te krijgen en te houden. Men vulle de ontbrekende manschappen met miliciens aan, en kleede en betale deze gelijk de staande armee.

Met de militaire akademie zijn dan ook reeds genoeg bezuinigingen in de pen. — Men wil een van de twee hoofd-officieren supprimeren, vermits één voldoende is voor een honderdtal kadets; als ook alle civiele leeraars, als meer kostende dan de militaire leeraars. Anderen zeggen weder, dat men daar nog eene bezuiniging gaat invoeren, namelijk, de toelagen der oppassers afnemen, vermits men zich minder om dezen van dien stand bekommert.

Wat van de zaak is weten wij niet regt; maar bezuinigd moet en kan er worden aan de akademie.

Van de bezuiniging op den grooten staf in de intendance, — daarvan is nog geen spraak; maar dat zijn alle vette postjes en door goede kennissen of invloed-rijke personen bezeten; daar valt alzoo niet aan te denken.

Op de rijdende artillerie zullen bezuinigingen gemaakt worden; dit duidt wel aan, dat de minister van oorlog den goeden weg wil inslaan.

Wij willen hopen, dat Z. Exc. met eenen vasten tred dezen weg zal volgen zonder aanzien van persoon.

Wij eindigen met den vorigen wensch, dat men de bezuinigingen moge zoeken, waar zij te vinden zijn, zonder nadeel voor de kracht van het leger en met zoo weinig ongelukkigen te maken als mogelijk is; en dat dan ons leger eenmaal voor goed ingerigt mag worden, zoodat de officieren, die het geluk te beurt valt te blijven, niet bij voortduring in zulk eene onaangename onzekerheid mogen verkeeren als thans het geval is; want anders wordt het lot van den militair ondragelijk.

---

## Korte aanmerkingen en losse gedachten, met betrekking tot staatkundig-financiële onderwerpen.

(*Vervolg van no. 139.*) (1).

Hadden de staten, welke thans onder eenen drukkenden schuldenlast gebukt gaan, toen zij den eersten stap deden op de gevaarlijke baan van het schuldenmaken, kunnen voorzien, waarheen deze weg hen zoude leiden, — zij zouden misschien, zij zouden waarschijnlijk anders gehandeld hebben. Doch ware het zinneloos, deswege te willen beweren, dat het doelmatig is, de *eenmaal bestaande* staatsschuld te vernietigen. Dit zoude bezwaarlijk kunnen geschieden, zonder het levende en misschien ook het eerstvolgende geslacht in ellende te dompelen, in de twijfelachtige hoop, latere geslachten de vruchten van dien ramp te zullen zien oogsten. Amsterdam heeft eene weinig gelukkige ligging bij vergelijking met vele andere aanzienlijke koopsteden. Door de kunst en met groote kosten moest in latere tijden eene verbinding met de zee daargesteld worden, die voor dezen slechts zeer gebrekkig bestond. De onmiddellijke omstreken van de stad zijn noch vruchtbaar, noch bekoorlijk. Men kon naauwelijks op eene minder geschikte plaats eene stad met dertig duizend gebouwen daarstellen. Doch welk redelijk wezen zal het daarom in den zin komen, de *eenmaal bestaande* stad, die het vermogen en den rijkdom constitueert van zoo vele duizend huisgezinnen, roekeloos aan te randen of te vernielen?

De eigenaar van honderd duizend gulden inschrijving op het grootboek der nationale schuld of van certificaten dier inschrijving houdt zich, te regt, en wordt algemeen voor even rijk gehouden, als hij, die voor de waarde van eene tonne gouds aan huizen bezit. Vernietigt men de waarde der inschrijvingen of certificaten, die de eerste, vernielt men de gebouwen, die de andere bezit, hun verlies is gelijk, beiden zullen weinig, of niet meer tot de behoeften van den staat kunnen bijdragen. Wanneer nu dezelfde ramp op een en hetzelfde oogenblik duizenden der aanzienlijksten in den lande, voorts alle minderjarigen, kerkelijke instellingen en pieuse gestichten meêdoogenloos treft, — welke straf is dan zwaar genoeg voor den roekeloozen, die, in razende verblinding, den eersten gevaarlijken vonk slingerde in het zoo ligt ontvlambare kunstvaardige gebouw van het staatscrediet?

Gelijk trouwens alles in de wereld, zoo heeft ook de grootte der belastingen eene zekere grens. Wordt deze overschreden, zoo zijn misrekeningen en teleurstellingen het onvermijdelijke gevolg. Dit is zoo waar, dat eene aanzienlijke verhooging van het regt van consumtie soms eene verminderde opbrengst ten gevolge had; hetzij dat een groot gedeelte der bevolking zich van het gebruik van het zwaar belaste artikel onthield, hetzij dat de smokkelarij in de uitgebreidheid der belasting een gevaarlijk voedsel vond.

---

Belastingen op de eerste levensbehoeften zijn moeijelijk met de beginselen van billijkheid overeen te brengen. De huisvader, die met den meest ingespannen arbeid naauwelijks in staat is, het brood voor zijn gezin te verdienen, moet daarin even veel of meer dragen dan hij, die in paleizen woont en op buitenplaatsen en in prachtige koetsen met liverei-bedienden zijnen rijkdom tentoonspreidt. Door *de noodzakelijkheid* heeft men zoodanige belastingen trachten te verdedigen. Een noodzaak is geen regt. Indien er een middel bestond om de verdiensten der nijvere klassen en van den werksman in dezelfde evenredigheid als de prijs der eerste levensbehoeften te doen rijzen, zoo zoude het kwaad verholpen worden. Dit ligt echter buiten de magt der wetgeving. In de meeste landen, doch voornamelijk in Engeland en Nederland, wint de arbeidende klasse thans naauwelijks zoo veel, als op het tijdstip, toen het brood, het zout, de brandstoffen en andere onmisbare voorwerpen veel goedkooper dan tegenwoordig verkrijgbaar waren.

---

Niets is bespottelijker dan de verwaandheid van zoogenaamde dorp-financiers, welke zich verbeelden den staat te hebben gered, wanneer zij den minister op de allervertrouwelijkste wijze mededeeling doen van eene bij hun opgekomen of van anderen afgeluisterde *onwaardeerbare* gedachte, om, bij voorbeeld, eene belasting te heffen op piano-fortes en andere muzijkinstrumenten, op stokken, parapluies en parasols, op honden, katten, papagaaijen en andere vogels, op speelkaarten, schaak- en dominé-spelen, dobbelsteenen, enz., op tabakspijpen, snuifdoozen, en wat dies meer zij. Niet alsof het een of het ander dier voorwerpen, welke in mindere of meerdere mate als ontbeerlijk kunnen worden beschouwd, niet zeer wel aan de schatkist dienstbaar zoude kunnen gemaakt worden. Doch geen wezenlijk financier zal ook slechts een oogenblik in ernst daaraan denken, om het land daarmede uit groote verlegenheden te redden.

---

Tegenover groote verlegenheden kunnen alleen groote maatregelen baten. Elk geneesmiddel moet strooken met den aard der ziekte. Wanneer, in tijden van ongestoorde rust en vrede en zonder dat eenige buitengewone ramp den staat of deszelfs bezittingen heeft getroffen, de algemeene ontvangsten een zesde minder bedragen, dan de benoodigde uitgaven, zoo zoude men zich zelve en de natie de bitterste teleurstellingen berokkenen, door tot kleingeestige middelen toevlugt te nemen. Vooral in financiële aangelegenheden moet men noch voor eene naauwgezette peiling der wond, hoe smartelijk dan ook voor het oogenblik, noch voor krachtdadige middelen terugdeinzen, wanneer het kwaad voor goed verholpen en de lijder tot den vollen staat van gezondheid teruggebragt worden zal.

---

Eene natie, welke zich-zelve eert, welke eene roemrijke plaats in de geschiedenis der volkeren bekleedt en steeds met regt fier was op de eerlijkheid en goede trouw in de vervulling van hare verbindtenissen, zal haar karakter niet verzaken, wanneer, tot handhaving van hare eer, eenige groote opoffering van haar verlangd wordt. Ja de verstandige meerderheid zal met vreugde het offer op het altaar van het vaderland nederleggen, wanneer zich daarmede het vooruitzigt op eene schoonere toekomst verbindt.

---

Eene verstandige en tevens vaderlandsgezinde natie is tot menig offer gereed, mits haar *en de noodzakelijkheid* van het gevraagde offer, *en de waarschijnlijk gunstige uitkomsten*, niet in ingewikkelde redevoeringen, maar op ronde, duidelijke, voor elk verstaanbare wijze voorgesteld worden. Daarentegen zal zij haren afkeer betoonen tegen lasten, die haar of niet volstrekt noodzakelijk voorkomen of waarvan haar gezond verstand voorziet, dat dezelve het bestaande kwaad niet zullen verhelpen.

---

Het laatste verslag der gedeputeerde staten van Zuid-Holland moest bij elk, die het wel meent met Nederland, droevige gewaarwordingen verwekken. Zoude het inderdaad zoo slecht staan met eene provincie, welke zich in de voortreffelijkste ligging mag erheugen, welke, door de zee omspoeld en door

---

(1) *Errata* in no. 139: In stede van: » Geen spoorweg is er in de wereld, die op een terrein van nog geene *vijftig* uren," lees: *vijftien* uren.

» Een en veertig van de aanwezige aandeelhouders verklaarden zich *tegen*, veertig *voor* het goedkeuren der balans." — lees: *veertig* stemmen *tegen* en *een en veertig* stemmen *voor* het goedkeuren, enz.

» Eene stagnatie voor onbepaalden tijd *en* de betaling," lees: *in* de betaling.

majestueuse rivieren doorsneden, den gemakkelijksten toegang heeft tot Engeland, tot België, tot in het hart van Duitschland, met de provincie, die het voorregt heeft, den vorstelijken huize en den hoogsten collegiën van den staat tot zetel te verstrekken, die op eene der meest beroemde hoogescholen der wereld mag bogen, die op het punt staat, de gemeenschap tusschen hare voornaamste steden door eenen ijzeren weg vergemakkelijkt te zien? En hetgeen bijzondere aanmerking verdient, — geen verwijt treft den geest der bevolking. Noch godsdienstige dweeperij, noch onverschilligheid omtrent het heil der ziel, noch onverdraagzaamheid, noch verwaarlozing van de opvoeding der jeugd, noch buitensporige weelde noch gebrek aan arbeidslust worden haar ten laste gelegd; de bezwaren zijn uitsluitend van financiëlen aard. Zouden deze niet meer dan slechts eene losse vermelding verdienen? Zouden gedeputeerde of provinciale staten, in wier midden zoo vele echt vaderlandsche en tevens kundige en ervaren mannen zich bevinden, niet de middelen behooren op te sporen en bescheiden aan te toonen, welke tot verbetering van het kwaad kunnen strekken? Is het genoeg, het bestaande kwaad te constateren en vervolgens de handen zachtkens in den schoot te leggen?

---

Veel kwaad sticht in Nederland de al meer en meer overhand nemende gewoonte, om zoo groote als matige kapitalen in publieke effecten te beleggen. Niet slechts wordt de geldhouder, die zijn vermogen aldus belegt een werkeloos lid der maatschappij, maar hij onttrekt tevens aan de maatschappij alle voordeelen, welke de plaatsing van kapitalen in eenigen tak van nijverheid of in den handel steeds vergezellen. Van eene landhoeve, van eene fabriek, van eene expeditie naar andere landen, welke vijf en twintig pCt. bruto-winst opleveren, echter twintig pCt. kosten veroorzaken, en van een effect, dat vijf pCt. rente geeft, trekt de geldhouder gelijk voordeel. Doch in een der eerstgenoemde gevallen wordt viermaal zoo veel als de rente van den geldhouder bedraagt, door anderen verdiend; de belegging in effecten daarentegen maakt het kapitaal onvruchtbaar voor de overige leden der maatschappij; is, bij gevolg, het meest egoïstische gebruik, dat van kapitalen met mogelijkheid kan gemaakt worden.

---

Om deze redenen en omdat hij meer dan anderen de bescherming van den staat voor het ongestoord bezit van zijn vermogen noodig heeft en geniet, behoorde de houder van publieke effecten niet slechts in dezelfde evenredigheid als elk ander, maar zelfs in eene grootere mate tot de lasten van het algemeen bij te dragen. Er zijn staatslieden, welke dit erkennen, echter den moed niet hebben, om het kwaad bij den wortel aan te grijpen, of voor de zwarigheden der uitvoering terugdeinzen. Deze zijn echter geenszins onoverkomelijk, zoodra, door eene duidelijke en gemoedelijke openlegging van den waren stand van zaken, de noodzakelijkheid en gepastheid der te nemen maatregelen algemeen begrepen en erkend wordt.

---

Toen sir ROBERT PEEL eene belasting op ALLE INKOMSTEN der ingezetenen van den staat, van wat aard ook, voorstelde, was de prijs der Engelsche geconsolideerde schuld $89\frac{5}{8}$ of, na aftrek der onder dien prijs begrepene twee en een halve maanden rente, p. m. 8 pCt. Thans, half juli, is de prijs $94\frac{1}{8}$ of, na aftrek van eene maand rente p. m. 94 pCt.; dus eene nominale vermeerdering van 5 pCt. in den prijs. Doch mag niet buiten aanmerking blijven, dat de algemeen toegepaste *Income-tax* ook de rente van het effect met $\frac{7}{240}$ verminderd hebbende — zoodat, bij voorbeeld, van zestien duizend ponden sterling geconsolideerde schuld, in stede van £ 240, gelijk de betaling voorheen bedroeg, thans niet meer dan £ 233 elk simester ontvangen worden, — de *wezenlijke verhooging* in de waarde van eene zekere som *jaarlijksche zuivere rente* bijkans 10 pCt. bedraagt. Een voorbeeld zal dit duidelijker maken. Om honderd ponden sterling zuiver inkomen jaarlijks te hebben, moest men in de maand maart 1842 £ $3333\frac{1}{3}$ — 3 pCt. schuld koopen, welke, tegen 89 pCt., £ $2966\frac{2}{3}$ kostten; thans zoude, om zich hetzelfde inkomen te verschaffen, £ $3433\frac{2}{3}$, ten prijze van 94 pCt. bedragende £ $3227\frac{1}{2}$, gekocht, dus ruim £ 260 meer belegd moeten worden. Zonder de onrustwekkende gesteldheid van Ierland en de woelingen in Spanje, zou de waarde van £ 100 zuivere rente misschien reeds op £ 3400 kapitaal geklommen en daardoor eene vermindering in den interest van alle, den staat meer dan drie pCt. jaarlijks kostende schulden mogelijk geworden zijn. Ook in Engeland is de waarde der nationale schuldbrieven van grooten invloed op de waarde van vele andere voorwerpen van bezit, derzelver verhooging derhalve zeer gewigtig én voor het nationale vermogen én voor 's rijks schatkist. In het laatste jaar hebben dan ook 's rijks ontvangsten eerder toe- dan afgenomen, niettegenstaande de handel en de fabrikaadje, wel verre van hare vroegere vlugt te hebben hernomen, kwijnende bleven, om redenen, welke buiten het bereik der wetgeving gelegen zijn. Zonder den krachtigen en afdoenden maatregel van PEEL en bij aanvulling van het te-kort door vermeerdering van de geconsolideerde schuld of door de uitgifte van meerdere schatkist-biljetten, gelijk de whigs gedurende ettelijke jaren deden, zoude het crediet van den staat hoogst waarschijnlijk evenveel geleden hebben, als het thans gewonnen heeft. Het te-kort zou daardoor al grooter en grooter en het herstel meer en meer moeijelijk geworden zijn.

---

Overigens ware eene belasting, uitsluitend op de rente der staatsschuld, en niet tevens op andere soorten van eigendom of inkomsten gelegd, niet veel anders dan een gemaskerd bankroet. En wanneer in de eerste plaats, ook slechts twee of drie pCt. (een vijftigste of een drie en dertigste) der rente eigenmagtig door den staats-schuldenaar gekort worden, zoo waarborgt niets den rentheffer, dat niet de korting in een volgend jaar tot twintig of dertig pCt. van het bedrag zijner rente zal kunnen uitgebreid worden. Zoodra de heillooze leer van de voorstanders der gedwongen conversie van de uitgestelde schuld ook op de rentegevende schuld van den staat wordt toegepast, houdt alle zekerheid en waarborg voor den staatsschuldeischer op. Het document, 't welk hij ten laste van den staat bezit, is dan niets beter dan een lot, dat elk oogenblik door het toeval tot niet kan worden.

---

Geheel wat anders is het, ook het inkomen, voortvloeijende uit tractementen, pensioenen, alsmede renten van den staat, *in eenen algemeenen grooten maatregel* te begrijpen. Ja, men mag onderstellen, dat vooral de overgroote meerderheid der talrijke schuldeischers van den staat zich volgaarne eenen naar evenredigheid geringen last zal laten welgevallen, wanneer daaruit volledige zekerheid omtrent de stiptste vervulling van alle verbintenissen van den staat voortspruit. Of denkt men, dat deze schuldeischers met onverschilligheid hun vermogen gestadig bedreigd zien, dat de zwarte tafereelen, in en buiten de wetgevende vergaderingen opgehangen, hen niet gevoelig treffen? Wanneer, gelijk in Nederland is geschied, een minister van de zwarte gordijn spreekt, waarachter de toekomst verborgen ligt, een ander staatsman van het zinkende staatsschip, een derde en een vierde van het ontzettend, van het akelig te-kort en van de onmogelijkheid om daarin te voorzien, zonder het mes aan te zetten (eene in den laatsten tijd nog al geliefkoosde uitdrukking), wanneer een minister half juni verklaart, dat de nog 1o. juli verschenen rente niet kan worden betaald, wanneer niet spoedig nieuwe schuldbrieven daargesteld en te geld gemaakt worden, is dan het lot van hem, die het grootste gedeelte van zijn vermogen, of wel geheel zijn vermogen aan den staat heeft toevertrouwd, benijdenswaardig? En houdt men de staats-schuldeischers voor zulke waaghalzige lieden, dat een zoodanig twijfelachtig inkomen van vijf pCt. hun aangenamer zoude kunnen zijn, den eene, behoudens buitengewone rampen, volkomen zekere en aan geenerlei aanranding en noodlottige discussie blootgestelde rente van een achtste of een zesde pCt. jaarlijks minder, vooral, wanneer ook elk ander rentheffer zooveel van zijn inkomen moet missen?

(*Vervolg hierna.*)

---

## Advertentiën.



---

## Marktprijzen.

NIJMEGEN, 24 juli 1843.

*Tarwe* werd heden tot verhoogde prijzen met drift gekocht. *Hooglandsche* was niet noemenswaardig ter veil, waardoor men voor ordinaire *Cleefsche* en *Inlandsche* van *f* 8.75 à *f* 10 heeft besteed. — Voor een paar partijtjes zoogenaamde *Hooglandsche* is *f* 10.25 en *f* 10 50 betaald — *Rogge* was er weinig ter veil en is van *f* 8 à 9 opgeruimd; Er waren de[...] mudden *Nieuwe Rogge* ter markt, zeer goed van stuk, doch niet droog, welke om het nieuwtje tot *f* 10 zijn verkocht. De *Nieuwe Wintergerst* valt van redelijk goede kwaliteit voor zooverre er monsters ter markt waren, men hield de[...] ve *f* $5\frac{1}{2}$ à *f* 5 zonder omgang. — *Boekweit* in een doen *f* [...] à 7.40; — *Koolzaad* was zeer willig, er waren veele wee[...] koopers uit Cleefsland en van elders, die met drift kochten, zoo dat niets behoefde over te blijven, dat men tot m[...] koers wilde loslaten; men heeft *f* 9.75 à 10.25 besteed; [...] Er zal calculatief 250 last ter markt zijn geveild.

---

## Waterhoogte te Arnhem.

Den 25 Juli 3 El 1 Palm 0 duim; gew. 0 Duim; gev. 2[...]

---

## Prijs-Courant der Effecten.

| MAANDAG 24 JULI. | Laagste koers. | Hoogste koers. | Koe[rs] ten 4[...] |
|---|---|---|---|
| NEDERL., Werk. Schuld à $2\frac{1}{2}$ pCt. | $53\frac{1}{16}$ | $53\frac{3}{8}$ | 53[...] |
| Dito Dito » 5 » | $100\frac{1}{8}$ | $100\frac{3}{16}$ | 100[...] |
| Amortisatie-Syndicaat. » $4\frac{1}{2}$ » | $94\frac{1}{4}$ | $94\frac{3}{8}$ | 94[...] |
| Dito Dito » $3\frac{1}{2}$ » | $78\frac{7}{8}$ | | |
| Handelmaatschappij » $4\frac{1}{2}$ » | 134 | $134\frac{3}{8}$ | 134[...] |
| Nieuwe Dito » $4\frac{1}{2}$ » | | | |
| Dito Dito 1837 » $4\frac{1}{2}$ » | | | |
| Oostindische Leening » 5 » | $99\frac{5}{8}$ | | |
| Spoorweg Haarlem » » | $54\frac{1}{2}$ | | |
| Aand. Rijn-Spoorweg » $4\frac{1}{2}$ » | 90 | | |
| FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 » | | | |
| SPANJE. Leening *Ardoins*. » 5 » | 18 | $18\frac{1}{16}$ | 18[...] |
| Dito onbep. stukk. » 5 » | $16\frac{3}{8}$ | $16\frac{3}{4}$ | |
| PORTUGAL. Oblig. te Lond. » $2\frac{1}{2}$ » | $40\frac{3}{4}$ | $40\frac{13}{16}$ | [illegible] |
| RUSL. *H. & C.* 1798, 1816. » 5 » | $107\frac{1}{2}$ | | |
| Dito 1828, 1829 » 5 » | | | |
| Dito 1831, 1833 » 5 » | $98\frac{3}{8}$ | $98\frac{1}{2}$ | |
| Oblig. bij *Hope*, » 4 » | $89\frac{9}{16}$ | $89\frac{5}{8}$ | |
| OOSTENR. Aand. à fl 100. » *f* » | | | |
| Dito à fl. 250 » » » | | | |
| Metalliek » 5 » | | | |
| Dito » $2\frac{1}{2}$ » | | | |
| BRAZILIE. Dito Dito » 5 » | 78 | $78\frac{1}{2}$ | |

---

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdr[ukker].